

Daniel BABKA, *Talmberkové na Vlašimi*, České Budějovice 2021 (= bakalářská práce, Historický ústav, Filozofická fakulta, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích), 83 s.

Posudek vedoucího bakalářské práce

Jednou z okolností, jež ovlivňuje volbu tématu studentských kvalifikačních prací, představuje silná osobní vazba k regionu, s nímž je student spjatý silnými rodinnými pouty. Ne jinak tomu bylo v případě bakalářské práce Daniela Babky, který svůj zájem o dějiny šlechty v raném novověku hodlal propojit se zájmem o dějiny regionu v jižní části středních Čech. Volba nakonec padla na rod Talmberků, jemuž zatím česká historiografie při výzkumech urozených osob ve zmíněném období, jejich nedílnou součástí tvoří také více či méně zdařilá zpracování dějin jednotlivých šlechtických rodů, věnovala spíše okrajovou pozornost. V pozadí Babkova zájmu o jmenovaný rod stála rovněž osoba vlašimského pána Bedřicha (či Fridricha) z Talmběrka, od roku 1616 prezidenta apelačního soudu, ve dvacátých letech 17. století člena exekuční a později i (proti)reformační komise, který svou bohatou kariéru ukončil v úřadech nejvyššího komorníka a nejvyššího hofmistra Království českého.

Při zpracování dějin Talmberků od počátků rodu na konci 13. století až do jeho vymření v polovině 18. století student vycházel ze studia literatury k dějinám šlechty, lokalit, které příslušníci rodu drželi, i klíčových dějinných událostí, v nichž aktivně vystupovali. Vzhledem k neexistenci rodinného archivu se opíral rovněž o písemné prameny uložené v Národním archivu (fondy Stará manipulace a Desky zemské), Státním oblastním archivu Zámorsk a Státním okresním archivu Benešov, které se však ukázaly bohatší až na písemnosti k dějinám rodu v 17. a 18. věku.

Po stručném úvodu, v němž stručně představil hlavní směry bádání o dějinách šlechty a svou práci geograficky zasadil, se Daniel Babka následně zaměřil na nejstarší dějiny rodu do jeho rozdělení na talmberskou a jankovskou linii na počátku 15. století. Právě jankovská větev se na konci 16. století znovu rozštěpila na vlašimskou a smilkovskou linii. Zatímco výklad o talmberské, jankovské a smilkovské linii není nijak obsáhlý a soustředí se až na výjimky na údaje o genealogických vazbách, majetku a případně kariéře jejich jednotlivých členů, podstatně více informací se studentovi podařilo shromáždit o jednotlivých představitelích vlašimské rodové linie, tedy o Jiřím z Talmběrka, jeho synu, zmíněném Bedřichovi (Fridrichovi), jeho staršímu potomku Františku Vilémovi a představiteli další generace, královéhradeckém biskupu Janu Františku Kryštofovi z Talmběrka. Na závěr pak Daniel Babka připojil informace o dvou vedlejších rodových liniích rodu z druhé poloviny 17. a první půle 18. věku, jimiž byla jankovská

a ratajská odnož. Vzhledem k tomu, že podstatnou součástí přehledu dějin rozvětveného rodu představují genealogické informace, byly vzájemné vazby zmiňovaných linií i jejich představitelů shrnuty do přehledných tabulek v příloze předkládané práce.

Dosavadní poznání o dějinách rodu i významných představitelích jeho vlašimské linie se Danielu Babkovi podařilo doplnit o nové poznatky zejména tam, kde se mohl opřít o archivní prameny, které mu však dokázaly nabídnout méně informací, než student i vedoucí práce doufali. V případě Jiřího a Bedřicha (Fridricha) z Talmberka šlo o jejich testamenty z let 1618, resp. 1643, dále o manželku Františka Viléma Voršilu Kateřinu Talmberkovou z Pappenheimu, podobu vlašimského zámeckého sídla v šedesátých letech 17. století a zejména o osobu biskupa Jana Františka Kryštofa z Talmberka, která ze všech zmiňovaných členů rodu vystupuje patrně nejplastičtěji. Sympatická je přitom autorova snaha nazírat zmíněné osoby z různých úhlů pohledu, ať již jejich genealogickými vazbami, majetkovými poměry, vzděláním, kariérou, vztahem k poddaným či aktivitami na poli mecenátu.

Práce je psána kultivovaným a věcným jazykem bez závažných prohřešků proti pravidlům českého jazyka. Předkládanou bakalářskou práci Daniela Babky proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm **výborně**.

Jindřichův Hradec, 4. červen 2021

doc. PhDr. Josef Hrdlička, Ph.D.